

3. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM
2026. ÁPRILIS

TORONY

íránt

A CEGLÉD-FELSZEGI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Hála

Átkozott az istentelen
Káromkodó ember,
Útja elvész a sötétben,
Aki hinni nem mer.

Átkozott-áldott

Vele együtt lesz csak
Áldás átkos éltünk,
Nélküle mindnyájan
Kárhózatban élünk.

Átkozott, ki az Istennek
A hátát mutatja,
Nagy mélységbe zuhan bele,
Ki Istent tagadja.

Áldást jelent az embernek
Az Úr közelsége,
Kinek törvényeiben
Van a gyönyörűsége.

Dicsérjük, kövessük
Az égnek Királyát,
Zengjünk angyalokkal:
Hálát és hozsannát!

Átok sújtja azt a lelket,
Ki hálát nem tud adni,
Elfelejtí mindazt a jót,
Mít Isten tud csak adni.

Áldás, áldás Jézus Krisztus
Világ megváltója,
Vele együtt jutunk el
Örök boldogságra.

Áldás, áldás, áldás,
Váltja fel az átkot,
Mivel bűnös éltünknek
Isten megbocsátott.

Átok, átok és nem áldás,
A gyűlölködőnek,
Kárhózatba így kerülnek,
Kik Isten nélkül élnek.

Átok-áldás között most
Válásszal, óh ember,
Mélység vagy magasság,
Sátán vagy Isten kell.

Nem a mi érdemünk
Nem is ügyességünk,
Jézus Krisztus közbenjáró
Az Atyánál értünk.

Áldás lesz az osztályrésze
Az aláztosnak,
Kinek szívét a Szentlélek,
Most már fogva tartja.

„Áldás és békesség!”
Hagyja el az ajkunk,
Akik most itt vagyunk
Jézushoz tartozunk.

Órbottyán, 1996. december 28.

Szabó Gábor Ferenc
ref. lelkész

Szerkesztői előszó

Engem a tenyerén hordoz az Isten!

„Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett

után, amíg meg nem találja?” (Lukács 15:4)

Mi mindannyian a 100. juh vagyunk. Pár évvel ezelőtt kilátástalan helyzetbe kerültem, amikor elvesztettem a munkahelyemet.

Elárulva, hátbatámadottnak éreztem magam, úgy, mint akit a pusztában élelem és víz nélkül hagytak magára.

Úgy hiszem, kell, hogy azt érezze az ember: teljes a sötétség, kilátástalan a helyzet. Itt igazán átütően mutatkozik meg, hogy mekkora az Isten hatalma. Annak az Istennek, aki megkeres, mint az elvándorolt juhót és visszavezet a fényre. Hálás vagyok azért a megpróbáltatásért, amitől akkor letérdeltem, de aminek utána sokkal nagyobb ajándékot kaptam. És hálás vagyok azért a szemléletért is, amit gyerekkorom óta láttam, kaptam: hogy egyszer minden megpróbáltatásnak vége lesz. Bár a családom nem volt vallásos, a szállóige, miszerint a Jóisten segít, mindig jelen volt. Az ominózus eset óta pedig különösképp hálás vagyok azokért a munkatársakért, akik szeretetben szenvednek el.

Visszanézve látható: a nehézségek által adatik meg, hogy a kapott ajándékokat érté-

kelni, a helyén kezelni tudjuk. A hálás szívhez nem a felhalmozott tárgyakon át vezet az út. A mérték elvesztése, a he-

donizmus, az „én” középpontba állítása és fényesítése nem ahhoz vezet, hogy boldogabb életet éljünk, hanem romlásba dönt. Jelen lapszám cikkeinek sora mutat erre, de arra is, hogy Istennel semmi sem lehetetlen és van kiút a legmélyebb sötétségből is. Úgy érzem, az eddigi lapszámok közül, ez tartalmazza a legmélyebben szántó gondolatokat. Az előző megjelenésekor (Próbátételek című) egyszer azt éreztem: engem a tenyerén hordoz az Isten, mert végül csodálatos módon minden kisimul és a helyére kerül. Biztos voltam benne, hogy sokan érzik még ezt és szívesen mesélnének is róla. Hát így született a „Hála”-lapszámunk. Az írások mellett olyan képek is felfelbukkannak, amelyek vidám perceket örökítenek meg — ezekért szintén hálásak vagyunk. Újdonság, hogy pár QR-kódot is elhelyeztünk az oldalakon, melyeket okostelefonnal beolvastva további nézni és hallgatnivalókhöz juthatunk. Ha ezek olvasása nehézséget okoz (legyünk hálásak a közösségért!), bátran kérjük a templomban, bibliaórán, imaközösségen mellettünk/előttünk/mögöttünk helyet foglalók segítségét!

Obrácz-Nagy Ágnes

Olvass bel!

Szabó Boglárka:

Mennyből az angyal...

Előadja: a FELSZÍN és a
kicsinyek

Gyerekekkel foglalkozni olykor nehéz és kihívásokkal teli, de ugyanakkor nagyon hálás feladat is. Annyi szeretetet tudnak adni, és jó nézni, mikor őszintén örülnek valaminek. Habár még fiatal vagyok, de volt szerencsém megrendezni a 2025-ös karácsonyi színdarabot. Vasárnapról-vasárnapra összeültünk a gyerekekkel és arra törekedtünk, hogy minél jobban átadjuk a darab mondanivalóját, minél sokszínűbb legyen. Több korosztály is részt vett benne. Az ovisoktól kezdve, kisiskolásokon át, egészen a középiskolásokig. Azok számára, akik nem láthaták élőben, összefoglalnám röviden, hogy miről is szólt ez az előadás. A történet két szálon fut. Az egyik jelenetsor a Mennyben játszódik, ahol az angyalok készülődnek Jézus Krisztus születésnapjára. Leküldenek a Földre egyet maguk közül, hogy keressen egy méltó ajándékot. Itt játszódik a második jelenet, melynek központjában egy idősebb, megkeseredett, özvegy lelképásztor és három árva gyermek áll. Keresgélő angyalunk, ha már lent jár a Földön, besegít egy kicsit

abba, hogy a férfi észrevegye az út szélén álló gyerekeket. Gondolom már mindnyájan sejtik a történet végét. A lelkész befogadja a gyerekeket, így azoknak soha többé nem kell nélkülözniük, a lelkészbe pedig visszatér az életkedv és újra célt kap az élete. Az angyalok azt hiszik, hogy nem tudnak ajándékot adni Jézusnak, hiszen semmi földi dolog nem érhet fel az ő nagyságához, és szomorúan állnak Uruk elé. Ekkor Jézus elmondja nekik, hogy ami ezzel a férfivel és a gyerekekkel történt, a legnagyobb ajándék, amit kaphatott. A prózán kívül énekek, versek és zongorajátékok is színesítették a műsort. Utólag visszatekintve és a visszajelzésekéből úgy látom, hogy nem volt hiábavaló a fáradozásunk. A gyülekezet számára is átment az üzenet, valamint a gyerekek is jól érezték magukat. Hálás vagyok érte, hogy — habár a próbákon nem mindig állt össze a történet — mire oda kerültünk, szépen sikerült a műsor. Biztos vagyok benne, hogy minden szülőt elöntött a büszkeség a gyerekeket látva.

Szabó Boglárka

■ Add tovább

Amikor a háláról kezdek el gondolkozni, elsőik között jut eszembe „A jövő kezdete” című 2000-ben bemutatott amerikai film. Egy kisfiúról (Trevor) szól, akinek tanára, azt a feladatot adja fel az osztálynak, hogy „váltsák meg a világot”. Trevor komolyan veszi a feladatot és azt találja ki, hogy ő segít 3 rászoruló embernek, akikkel megígérteti, hogy ők is segítsenek 3-3 emberen.

A film rendkívül megindító módon mutatja be, azt, hogy a hála, amit érez az ember, amikor valaki jót tesz vele, vagy valami jó történik vele, miképpen változtatja meg az egyes emberek szívét és ezen keresztül az egész világot.

Bár mondhatni, csapdába kerülnek a megsegített emberek, hiszen amikor elfogadják a jót, nincsenek tisztában azzal, hogy milyen kötelezettséget ró ez rájuk, mégsem beszélhetünk átverésről. A mindenkori embernek ugyanis a legideálisabb állapota az, amikor hálás. Mert a hálában benne van az őszinte öröm, hogy valami jó történt velem. Valami olyasmit kaptam, ami igazi érték számomra.

Hálásnak lenni, a legjobb állapot, amiben lehetünk. Mert magában foglalja a megelégedést, az örömet és olyan erőforrásokat szabadít fel bennünk, ami által képessé válunk túlnőni a

magunkról kialakított képen, képessé válunk önzetlenül jót cselekedni.

Mert a hálás ember nem azért teszi a jót, lesz kedves, ad ajándékot, hogy viszonozásképpen kapjon valamit, vagy elérjen valamit. Épp ellenkezőleg: azért, mert

adósnak érzi magát. Mert ő maga szeretné viszonzni a szívességet, amit kapott.

A keresztyén élet egyik fontos momentuma, amikor megértjük azt, hogy nekünk nem kiérdemelnünk kell Isten kegyelmét és szeretetét (amit egyébként sem tudnánk), hanem az már a mienk, Jézus Krisztus érdeméért. Gyönyörűen fogalmazza ezt meg egyik énekünk: „Én még mit sem tudtam rólad, te már akkor szerettél, anyám méhétől fogva rám gondot viseltél, a magam útját jártam mikor szelíden hívtál, a szívemre beszéltél, és megváltoztattál”.

Amikor megérted, hogy nem azért kell jót cselekedned, hogy a Mennyországba kerülj, hanem azért kerülsz oda, mert alpból ezt szánta neked az Úr. És nincs semmi és senki, aki Őt ettől

eltéríthetné, akkor érzed meg azt a felszabadult örömet és hálát, ami képessé tesz önzetlenül szeretni, adni, jót tenni. Az ilyen jó cselekedet már nem megszerezni akarja az örök életet Istentől, hanem megköszönni azt, amit az Isten már megadott.

És amikor ilyen változáson mész keresztül, akkor már nem méricskéled, hogy „mennyi az annyi”, hanem megragadsz minden lehetőséget arra, hogy adj és segíts. Nem számításból cselekszel, hanem mert ez jön legbelülről. Erre a fajta viszonyulásra szabadít fel bennünket Pál apostol is, amikor így fogalmaz: „Ezért tehát, amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Galata 6:10)

És az Isten csodája, hogy amit ilyen lelkülettel adsz és teszel, az nem hiányzik neked sehonnan. Mert Isten kipótolja az esetleges mínuszt, ami az önzetlen jótékonykodásból fakad. És semmi kétség ne legyen benned arra nézve, hogy Isten többet tud neked adni, mint amit te szét tudsz osztani! „Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok! Mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól még az is elvétetik, amiről azt gondolja, hogy az övé.” (Lukács 8:18)

Szabó Árpád Csaba

■ Hála az apró lépésekért

„...mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,18).

Az Ifikről általában az jut elsőre eszünkbe, hogy ez egy kötött lelki alkalom, ahol az ifisek figyelmesen ülnek, beszélgetnek hitről, Istenről. Azonban ennél sokkal több mindenről szól. A Felszegi Ifibe 12-16 év közötti fiatalok járnak vagy inkább időnként csatlakoznak egy-egy alkalomhoz. Talán ez az életkor az, amikor sok minden fontosabb lehet számukra, mint egy ilyen lelki alkalom. Az elmúlt időszakban több közös programot is szerveztünk velük. Tartottunk egy ifi napot, ahol együtt nevetünk, ettünk, épültünk hitben és ahonnan sokan haza sem akartak menni. Ifi-moziztunk, ami szintén közelebb hozott egymáshoz bennünket. A legjelentősebb közös programunk az adventi időszakban volt, amikor együtt korcsolyáztunk Kecskeméten, illetve koszorút és mézeskalácsot díszítettünk. Ezek az alkalmak első ránézésre talán „csak programoknak” tűnnek, de valójában sokkal több mindenről szólnak. Beszélgetések születnek és kapcsolatok épülnek. Nem könnyű megszólítani ezt a korosztályt és nem mindig látjuk azonnal az

eredményt. De bízunk a növekedésben és hittel várjuk, amit ma még nem látunk. A Biblia azt mondja: „Mindenért hálát adjatok...” (1Thessz 5:18). A hála ott van abban, amikor látjuk, a fiatal generáció is szeretne kapcsolódni — Jézust és az Ő tervét az életükre nézve megismerni. És talán a hála ott van abban is, amikor feltétel nélkül elfogadják egymást, és nincs közöttük szét húzás, csupán a szeretet, amiről tudjuk, hogy a legfontosabb. Hálás vagyok, amiért láthatom, hogy a fiatalok is kezdenek közösséggé formálódni. Igyekszünk jelen lenni számukra és nem erőltetni, siettetni a dolgokat. Hiszünk abban, hogy minden közös alkalom épülést ad, formál minket és közelebb visz a cél, a növekedés felé. Hálásak vagyunk minden fiatalért, aki akár csak egy alkalomra is eljött közénk. És hálásak azért a reménységért, hogy az Úr akkor is munkálkodik, amikor mi még csak a kezdeteket látjuk.

Bujdosó Vivien

■ És mégis hálás a szívem...

Nagyon érdekesnek tartom, hogy hálaadásra leginkább az képes, aki megjárta a poklot – talán azért, mert ekkor mutatkozik meg igazán, hogy milyen sok áldás adatott mindannyiunknak. Annak is, aki nem hiszi és annak is, aki nem veszi észre. Alföldiné Marika, gyülekezetünk aktív tagja

mesélt arról, hogy milyen nehézségeket élt meg és mutatott rá arra, hogy mi (vagy inkább ki) segített neki felállni.

– Az elmúlt két évem megpróbáltatásokban gazdag volt – kezdte visszatekintését Marika. – Volt olyan, hogy a betevő falatra is alig volt pénzem, de mindig,

mielőtt feladtam volna, jött a segítség. Két éve egy olyan családi konfliktus kezdett kibontakozni körülöttem, amely nagyon megviselt. Úgy éreztem, cserben hagytak és nem számítok azoknak, akiket a családom tagjainak mondtam. Anyáigal ellehetetlenültem. Akiiket befogadtam, hátba támadtak, adósságokat hal-

mozdult fel és így az éhezés szélére kerültem. Nem volt elegendő a bevétel az extrém módon megnövekedett közös rezsiköltségre sem, hát kikötötték a vizet és az utcai kék kútról kellett naponta megoldanom mindannyiunk szükségletét. Később az áramszolgáltatás biztosítása is veszélybe került, ekkor elérkezettnek láttam az időt a tarthatatlan helyzet megszüntetésére. Megkértem őket, hogy távozzanak. Nem volt egyszerű, hiszen az ember a családjáért sokat kiáll. Nem volt egyszerű, mert a másik fél sem volt együttműködő. De mégis egyszerűbb lett, mert a gyülekezeten keresztül Isten kinyújtotta felém a kezét és az itteni embereken át tartotta bennem a lelket. Akik igazán közel állnak hozzám, észrevették, hogy bár igyekeztem mindig mosolyogni, de a vidámságom mögött mély szomorúság húzódik. Sok segítséget kaptam: voltak, akik meghívtak karácsonykor magukhoz, hogy ne egyedül

ünnepelek és voltak, akik természetben vagy anyagiilag segítettek. Nem hagyták figyelmen kívül, hogy van itt valaki, aki szükségben van — hiszem, hogy ez Istennek az ajándéka. Sokat imádkoztam hozzá. Kértem, hogy segítsen ki szorult helyzetemből, mutassa meg a kiutat. Soha nem hibáztattam Istent azért, ami velem történik, de sokszor tettem fel neki a kérdést:

Uram, meddig bírom én ezt még? De mindig, mielőtt összeropantam volna, megmutatta, hogy nem hagy el. Amióta működik a felszegi imaközösség, rendszeres, aktív tagja vagyok. Imádkozunk egymásért és hiszem, hogy ez működik. Gyülekezetünk közösségét Isten ajándéka élem meg, mert a benne mozgó embereken keresztül is megmutatkozik az a végtelen szeretet, amellyel

az Úr körbevesz bennünket. Mára sikerült rendeznem az életemet, de erre én magam nem lettem volna képes. Tudom, hogy nem vagyok egyedül és hálát adok minden segítségért, de minden nehézségért is, amit Isten rám adott — mára hiszem, hogy csak annyi adatik, amit el is bírunk.

ONÁ

Mert te vagy, Uram, én oltalmam,
Reménységem és bizodalmam;
Azért, ó, én erősségem, Mindenütt
neved dicsérem, Hogy nekem az én
szükségemben, Segedelmem vagy
ínségemben; Te vagy én erős kőváram,
Kegyességed nagy énrajtam.

(RÉZI 59/4.)

KÖR- kérdés

PAPP MÁTÉ

János 17:15 „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” Jézus a főpapi imájában megmutatja Isten jóságát. Megőrzi minket, és soha nem hagy el, különösen egy kilátástalannak tűnő élethelyzetben. Mindenki életében eljön a pillanat, amikor egy orvosi diagnózis, egy nehéz családi helyzet, egy haláleset vagy egy munkahelyváltás válaszút elé kényszeríti az embert. Rajtunk múlik, hogy az adott helyzetet miképpen értékeljük: elfogadjuk, megkeressük benne Isten kegyelmét, és hálát adunk, vagy lázadozunk. Elég kritikus momentum volt az én életemben is: válás, munkahelyi baleset, a cöliákia diagnózisáig vezető hosszú, kétéves út. Isten végig velem volt, és megkaptam mindent a szükségleteimhez. Semmi giccs, pont annyi, amit el tudtam cipelni. Noha olykor kétségbe estem, és megöszült néhány hajszálam, Isten mégsem engedte el a kezem. Az Úrnak mindig van egy n+1. terve, megoldása, amelyet elég követni. Mindenekért, a mindennapi kegyelméért és a kenyérért hálás vagyok. Az Isten iránt érzett hála a Szentlélek által szent öröm és boldogság, és adott esetben támasz a gyógyuláshoz vezető úton. Zsoltárok 23:4 „Ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy; vessződ és botod megvigasztal engem.”

TERECSKEI HUNOR
SEBESTYÉN

A hála az az öröm valami fölött, ami megtörtént vagy éppenséggel nem történt meg velünk és amit szeretnénk megköszönni annak, aki segített abban bennünket. Ez vonatkozhat kisebb vagy nagyobb dolgokra is – én sokszor tudok hálás lenni például azért is, ha elhalasztják a dolgozatot vagy kevés tanulóssal hozok jó jegyet. A középiskolai felvételi kapcsán például Ági néni-nek, a felkészítő tanáromnak is sokat köszönhetek. De hálás vagyok azért is, hogy a családom egészséges és még velük lehetek vagy azokért a dolgokért, ami nem mindenkinek van meg a világon, például, hogy van hol laknom vagy hogy nem kell dolgoznom. Tudom, hogy mindezt Istennek köszönhetem.

GYARMATI ANDREA

AZ AJÁNDÉK, AMIT NEM ÉN VÁLASZTOTTAM. A gyermek érkezésével nemcsak az életem változott meg, hanem a gondolkodásom és az értékrendem is mélyen átalakult. A hála számomra nem azt jelenti, hogy minden könnyű vagy fájdalommentes, hanem azt, hogy a nehézségek közepette is felismerem az ajándékot. Amikor először szembesültem azzal, hogy az ő útja más lesz, bennem is sok kérdés, félelem és bizonytalanság kavargott. Ma már tudom, hogy ezek a belső küzdelmek is részei vol-

Olvasd be!

tak annak az útnak, amelyen én magam is formálódtam. Hálás vagyok azért, mert általa megtanultam másként nézni az emberekre és a világra. Érzékenyebb lettem a kimondatlan fájdalomokra, türelmesebb a lassabb folyamatokhoz, és elfogadóbb az „átlagtól” eltérő életek iránt. A családkban is új minőséget hozott: jobban figyelünk egymásra, tudatosabban örülünk a legkisebb előre lépéseknek is. Az a természetesség, ahogyan ő jelen van a maga sajátos világában, engem is őszintébbé tett. A hála számomra abban is ott van, hogy nem ugyanaz az ember vagyok, mint előtte voltam. Bár nem ezt az utat választottam volna tudatosan, mégis hiszem, hogy ezen az úton tanultam meg igazán szeretni: feltételek, elvárások és összehasonlítás nélkül. És ezért, minden nehézségével együtt, hálás vagyok.

PAPP LÁSZLÓ

Már tíz éve annak, hogy Isten segítségével újra-indult a kemoterápia után a szervezetem. Akkor megtapasztaltam, hogy a hála nemcsak öröm-

forrás, de még a lelki megnyugvás lehetősége is. Hiszem ma is, hogy ez az, ami a gyulladásokat is megszüntette. A hála megtanít értékelni azt, amink van — tőle erősödnek kapcsolataink. De még jobban meggyőződtem erről a covid-járvány után, amikor özvegységem okozott gyökeres változást életemben. Hála Istennek, hogy új feladatokat és célokat adott lányom és kettő (3 és 5 éves) unokám hozám költözése. Velük, általuk fizikai erőm is karbantartottam, amiért hálás vagyok. A harmadik példám, amit negyedik éve érzek, az, amit a felszegi református közösségben megélhetek. Rátermett lelkipásztorunk hatásában, baráti hitközösségben, tanulva egymástól elhetjük heti alkalmainkon egymás közelségét. Ez szintén hálaóra ösztönöz.

NAGY KÁROLYNÉ ZSUZSA

Először is szüleimnek vagyok hálás: hogy születésem óta Isten szeretetével neveltek.

Hála Istennek:

- Azóta a felszegi gyülekezethez tartozom.
- 1966-ban konfirmáltam (60 éve).
- 9 éve aktívan részt veszek az egyházi tennivalókban.
- Hálás vagyok, hogy férjemmel szép 50 évet élhettünk együtt. Kisebb-nagyobb problémák adódtak, de Isten keze és szeretete segített azokat megoldani.
- Hálás vagyok, hogy két egészséges fiúgyermeket kaptam Istentől és 3 csodálatos unokával is megajándékozott.

Az eddigi életemet végigkísérte Isten áldása, szeretete, törődése, amiért végtelenül hálás vagyok és azt minden nap imáimban is megköszönöm.

VIRÁG ZSOLT

Hálás vagyok a teremtő Istennek, hogy megtartott egész életem megpróbáltatásain át, mint a legutolsó hatalmas tragédiámmal kapcsolatban is, ami annyira legyengítette az élni akarásomat, hogy azt sem tudtam hosszú-hosszú ideig, hogy hogy lesz, és mit tegyek, hogy túléljem a következő órát! De megsegített, és szépen lassan kimásztam abból a mély szakadékból, amiből azelőtt ki sem láttam! És hogy elvezetett, egy egyházi közösséghez, ahol megnyugvást, és befogadást kaptam.

■ Hálás vagyok, hogy tehetem!

„Istennek adj hálát mindenért, mert ez az akarata Jézus Krisztusban” Ef. 5:20

„Köszönöm” vagy „hálás vagyok” hangzik el többször is azon testvéreink felé, akiknek megtapasztaljuk segítőkészségét, szeretetét. Jó és kegyelmes Istenünknek hálával tartozunk mindenért: szeretteinkért, apró örömeinkért, alapvető szükségleteinkért, személyes fejlődésünkért, áldásaiért, kegyelméért, nem utolsó sorban a próbatételeinkért és nehézségeinkért is. Hálát adni, hogy mindig velünk van jóban-rosszban, mindig számíthatunk Rá. Ne csak akkor hangozzék el ajkunkról egy „Hála Istennek”, ha egy bajból megszabadulunk. Most, mint a felszegi gyülekezet tagjai, hálánkat fejezzük ki Istennek különösen azért a lehetőségért, hogy részt vehetünk a Tanúim lesztek-képzésen, amelynek keretében lehetőségünk van hitünk elmélyítésére, önismereti fejlődésre, szemléletváltásra, missziói elhívásra és emberi kapcsolódásra.

Megtalálni helyünket és másokat is hívogatni az Isten missziójába.

A szolgálat nem ér véget, amíg az Úr időt és erőt ad itt ezen a Földön és majd az Ó országában.

A januári balatonszárszói hétvégén a TL-konferencián az imapári beszélgetés során, az „áldássá légy” kapcsán felmerült gyülekezetünk női körének újjá alakítása és bővítése más gyülekezetekben már átalakult Nőszövetség mintájára, hogy hitben járva megérezzük, milyen együtt áldássá válni, ahová az Úr helyezett bennünket.

„Én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk” Józsué 24:15b

Az önzetlen és segítőkész lányok, asszonyok munká-

jára minden alkalommal lehet számítani, akik a családi teendők mellett lelkesen állnak hozzá a gyülekezet teherhordozásához. Megérezhetjük, hogy milyen nemes dolog az Úrnak szolgálni akár az ige körüli elcsendesedésben vagy más sokféle szolgálati lehetőségekben: kézműves munkák, tésztakészítés, sütés, főzés, szeretetszolgálat, diakóniai munka, ökumenikus imaheti részvétel, gyerektábor, templom és környezetének rendben tartása és nem utolsó sorban a közös ebéd és a közös kirándulások.

Fontosnak tartjuk a Nőszövetség megalakulását, az összefogást, hiszen ez „kövász” a gyülekezet életében, annak érdekében, hogy részt vehessünk Nőszövetségi konferenciákon.

Hálásak vagyunk Istennek a lehetőségért, az Ő áldását és segítségét kérjük elindulásunkhoz! Ha az Urat szolgáljuk, jó úton vagyunk, az Ő szeretete tud egy szeretetteljes közösséget felépíteni. Kérésünk ez legyen: „Tégy Uram engem áldásá” RÉZI 845.

**Vagyon Ilona,
György Mária**

...Hála a jókedvért, a közösségért, hogy együtt vagyunk...

*Ha én itt vagyok, akkor bárki,
aki Isten szavára hallgat, itt lehet...*

ADJ HÁLÁT!

Csajbók Tibort az alkohol és önnön bálványára fogságából szabadította meg az Úr, immár tíz éve. Ennek apropóján mesélt arról, hogy „minden lehetséges annak, aki hisz...” (Márk 9:23)

A szomszédos Törtel község tanyavilágában, egy kilencgyermekes családba születtem meg, 1955-ben. Családunk nem volt kifejezetten vallásos, de a nagyobb ünnepeken jártunk templomba. Apám részéről az alkohol, sajnos már gyermekkoromban az életünk része volt — fizetés környékén nem volt békés az életünk. Akkor én elhatároztam, hogy felnőttként nem így fogok élni, de aztán mégis máshogy alakult — nálam is és öt másik fiútestvéremnél is.

A tanyáról jártam iskolába és még akkor is itt éltünk, amikor érettségiztem — petróleumlámpa mellett tanultam. Felvételiztem a főiskolára, de ekkor még nem vettek fel, hát besoroztak katonának. Ott sem ittunk annyira, csak, mint a férfiak, ha együtt vannak, az alkalom kedvéért, egyszer-kétszer. Aztán leszereltem és elhelyezkedtem a mezőgazdaságban, Törtelen. Nagyanyám, aki lebetegedett és hozzánk került, testközelből figyelte, hogy hogyan élem az életemet. Ahogy dolgozom, hazaadom a szükségeset és látván, hogy szépen haladgatok előre, azt mondta nekem: látod Tibi, téged mennyire szeret a Jóisten? Kérdeztem is, hogy mért mondja, ő erre azzal válaszolt, hogy aminek nekifogok, az sikerül. Nem akartam megsérteni, tudtam, hogy vallásos, de magamban azért megjegyeztem az ego, hogy hát ezért ÉN tettem, ÉN tanulok, ÉN mondom le bizonyos dolgokról. És az életem további eseményei is ezt erősítették bennem: meg-

nősültem, dolgoztam, lakást vettünk, minden rendben volt. Megszületett két lányunk, felvettek végül a főiskolára is és megszereztem a mezőgazdasági üzemmérnök diplomámat. A községi pártbizottság elnöke lettem, politikai síkon is előre léptem. Nem voltam ateista soha, mert ekkor is beszélgettünk különböző közösségekben, hogy valamilyen hatalomnak lennie kell, mert ennek az életnek (legyen rövid vagy hosszú) folytatás nélkül semmi értelme nincsen — de mélyebben nem éltem meg a vallásomat. **Ha most visszanezék erre az időszakra és akkor, azt a folyamatos sikersorozatot, ami jelen volt az életemben nem magamnak tudom be, hanem tudom, hogy ezt valakinek meg kell köszönni, akkor lehet, hogy nem kerülök oda, ahová ezt követően jutottam.** Úgy érzem, ekkor levette a kezét rólam a Teremtő. Úgy képzelem, mintha a mozgó mozdonyról lekasztanák a vonat szerelvényeit: egy ideig még fut, de szépen lassan megáll. Így jártam én is. Ahogy sok mindent elértem, úgy, egy bizonyos ponton túl, elkezdtem mindent lerombolni magam körül és ekkor már vészesen belépett az életembe az alkohol. A tudat, hogy megvan minden, szintén hozzá-tett ahhoz, hogy úgy éreztem, megengedhetem magamnak az italt. Annyira elhatal-

▶▶▶ masodott az alkohol befolyása az életem felett, hogy a munkahelyen is elkezdtek szaporodni a problémák. Teljesen elvesztettem a kontrollt, padlóra kerültem. Ebben a helyzetben sem szídtam Istent, mert éreztem, hogy én szúrtam el. Ekkorra elvesztettem nagyjából mindent, amit addig (úgy éreztem, hogy én) építettem fel: már nem is a saját lakásomban, hanem albérletben laktam, mert közben a feleségemtől is különváltunk. Belekezdtem egy új párkapcsolatba, de az az alkoholproblémáimat még tovább mélyítette, ugyanis az új párom és családja is ivott. Hiába volt új munkahelyem, az ital miatt el kellett onnét is jönnöm. Eljöttem, befejeztem azt a kapcsolatot is és albérletbe költöztem, de közben édesanyám is meghalt — tényleg úgy éreztem, hogy ennél lejjebb már nincs. Fizikálisan is teljesen leépültem. Vártam, hogy legyen végre vége az életemnek. Volt, hogy annyit ittam, hogy abban bíztam, másnap már nem ébredek fel. Amikor másnap mégis kinyitottam a szemem, egyrészt nagyon csalódott voltam, másrészt örültem, mert el tudtam menni bort venni. Volt ennek egy ilyen szarkasztikus humora. De a Jóisten nem engedett el. Célja volt az életemmel, amit ma már tudok, de ekkor még a megértés közelében sem jártam. Ma már tudom, hogy a történetemmel másoknak tudok segíteni, de ekkor még mélyebbre kellett merülnöm. Az utcában, ahol ekkor éltem albérletben, fentebb lakott a nővérem. Egy novemberi éjszakán felébredtem, és úgy, abban az éjszakai vékony öltözékben eldöntöttem, hogy átmegek hozzá, de ekkor már — a szó mindenféle értelmében — nagyon rossz állapotban voltam. Kimentem az utcára, de rövidesen éreztem, hogy képtelen vagyok mozogni. Csak a Jóisten közreműködésének köszönhető, hogy hajnali fél háromkor megjelent a szomszéd, aki átsegített a testvéremhez, különben reggelre ott fagytam volna halálra az utcán. Másnap bekerültem a kórházba és az ott töltött idő alatt a nővérem és az ő menyé segített

elintézni, hogy 2012-ben az idősök otthonába költözhessek. Itt többször jelezték felém, hogy Dömösön működik egy szolgálat, ahol az alkoholbetegeket segítik, de ekkor még nem éltem a lehetőségével. Az otthonban éltem, de kijárogattam és megittam még a napi szintentartó adagomat, aminek ellenére az itt dolgozók végtelenül türelmesek voltak velem szemben. Egy alkalommal, mikor szintén elhagytam az otthont, a közeli kocsmában találkoztam a hajdani munkásőr barátommal. Addig-addig beszélgettünk, iszogattunk, hogy éjszaka jöttem vissza, borzasztó állapotban. Másnap, mikor felkeltem, tudtam, hogy nagyon elszúrtam a dolgot és elfogadom, amit mondani fognak. Kérték, hogy utazzak el Dömösre és próbáljak meg lejönni az italtól. El is utaztam, ahol bár az első benyomásom is jó volt, de elég értetlenül álltam a kezelés módjához. Énekelgettünk zsoltárokat és mondtam is, hogy szép és jó ez, de hogy lesz ebből kijózanodás? Végig gondoltam, hogy ezalatt a három hét alatt kikupálnak annyira, hogy egy pár évig megint módjával el tudok iszogatni. Aztán mikor jöttek a bizonyágtevők, történt egy érdekes dolog. Először úgy fogtam fel azt, amit mondtak, hogy délelőtt itt adják elő a történetet, délután máshol, persze, ezért kapják a pénzüket — hittem is, meg nem is. De a második héten valahogy szöveget ütött a fejembe, hogy mindegyik azt mondta, hogy Jézus segítségével gyógyult meg. Amit elmondtak bűnt, az mind megvolt rajtam is, úgyhogy újat nem mondtak. És ahogy azon gondolkodtam, hogy őket Jézus gyógyította meg, megfogalmazódott a fejemben a kérdés, hogyha elhinném ezt, akkor rajtam is tudna segíteni? Velem is foglalkozna? És akkor úgy gondoltam, hogy megpróbálok — hátha segít rajtam is. Innentől másképp figyeltem az ott elhangzókat, a bizonyágteteleket, az Igét. Kicsit másképp kezdtem érezni. Aztán hazautaztam Ceglédre és tisztább volt minden. De hétvégén, mikor az

▶▶▶

Dömösön véletlenül (?)**Tibor ölébe hullott ez az idézet...**

azt érezném, hogy őt árurom el. És amikor újra visszajöttem, a nővérek is minden nap biztatólag szóltak, kérdeztek és támogattak. Mind a testvérem, Piroska, mind a lányom, Zsuzsi és az otthon munkatársai is nagyon sokban támogattak és köszönöm nekik, hogy ennyire türelmesek voltak velem! Háromszor kerültem be Dömösre, minden alkalommal ugyanazokkal a segítőkkel találkoztam, ugyanazt csináltam végig. De az utolsó alkalommal mégis volt egy dolog, ami máshogy alakult: miután visszajöttem Dömösről, elmentem a gyülekezetbe. Az ottani egyik lelkész megadta a felszei lelképásztort, Bereczky Örs elérhetőségét, akivel azt megelőzően egyszer találkoztak és telefonszámot cseréltek. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Az a véletlen találkozó segített megváltoztatni az én életemet. Akkor befogadott a felszei lelkész, a felszei közösség és a mai napig oda járok. Isten szava és ezek az emberek akkora lelkerőt adtak, hogy megerősödtem.

Korábban, itt az idősek otthonában volt egy 104 éves néni, akihez egyszer beléptem és azt mondta nekem: jaj, Tibi, te tartod bennem a lelket. Én nem értettem és rákérdeztem, hogy érti ezt? Azt mondta (nagyanyámat visszhangozva 50 év után): mert terajta látszik, hogy szereted az Istent.

Két dolgot tanultam meg Dömösön: az egyik, hogy van Isten. A másik, hogy nem én vagyok az.

„Ezt mondja az Úr Izrael házának: Engem keressetek, akkor életben maradtok!”
(Ámós 5:4)

Olvass be!

▶▶▶ ott-

homból mentem haza, megkínáltak almapálinkával. Azt azelőtt még nem ittam, így kíváncsi lettem. Kértem. Izlett. Kértem még. Úgy voltam vele, hogy végülis hétvégén ihatok. Hétköznapi tiszta vagyok, de a hétfő az nem számít. Megtaláltam a magyarázatot. De nem sokáig ment így, mert hamarosan a hétköznapiokban is visszaestem. Akkor újra kértem, hogy küldjenek el Dömösre. Akkor fél évig tudtam tiszta maradni, ismét elcsábultam. Nem sok kellett hozzá: a nagy forróság és egy hideg sör, amit ajándékba kaptam egy betérőtől. Mindenki tudja, hogy a nyári nagy melegben milyen jól tud esni valami hűsítő. Bár nem hittem, de elég volt ennyi ahhoz, hogy a mély visszarántson. Van a közelben egy kocsmá, át is mentem és ittam rá még két pohárral. Ez a sör volt a banánhéj, amit nem vettem komolyan, de aminek nyomán nagyon szégyelltem magam. A lányom, Zsuzsika viszont nem engedte el a kezem. A magam teremtette helyzetben féltem bevallani a lányomnak, hogy ismét segítségre szorulok, de igen nehezen megmondtam neki: szeretnék újra visszamenni Dömösre. Nagyon meglepett, mikor nem nekem szegelte a kérdést, hogy ugyan minek, hiszen eddig sem segített, hanem támogatólag azt mondta: nagyon helyes apa, ha úgy érzed, hogy nem jó, amit csinálsz és változtatni akarsz és arra a segítségre van szükséged, menjél! Ez azóta is a fülemben cseng. Ha most visszaesnék,

Hála a hivatásért

Gyakran halljuk a fiatalabb korosztálytól, hogy nem tudják arra a kérdésre a választ: „mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?”

Hálás vagyok Istennek, amiért kezdettől fogva éreztem, milyen hivatást szeretnék végezni felnőttként.

Kisiskolás koromtól szívesen vigyáztam a nálam kisebb gyerekekre, így határozott elképzelésem volt általános iskola végére, hogy felnőttként majd gyerekekkel szeretnék foglalkozni. Ennek megfelelően választottam középiskolát, majd az évek alatt egyértelművé vált számomra, hogy bölcsődében szeretnék dolgozni. A főiskola befejezése előtt egy olyan egészségügyi diagnózist kaptam, ami alapján az orvosok elmond-

„Vigyázzatok, ne hogy egyet is megvessetek e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyi Atyám arcát.” (Mt. 18:10)

ták, nem biztos, hogy fogok tudni bölcsődében dolgozni a gyerekbetegségek miatt. Hálás vagyok Istennek, hogy segített átvészelni a nehezebb időszakokat és lehetővé tette, hogy mégiscsak a kicsik között lehetek. A bölcsőde egy olyan szolgáltatást nyújtó intézmény,

amelynek célja, hogy a gyermekek napközbeni ellátását biztosítsa, amíg a szülők dolgoznak. Az itt dolgozók hivatásuknak tekintik azt, hogy a gyermekek nyugodt, szeretetteljes légkörben töltsék mindennapjaikat. Istennek lehetünk hálásak azért, hogy talentumokat kaptunk ennek a munkának a végzéséhez, hiszen a legkisebbekkel foglalkozni csak türelemmel és nagy odafigyeléssel lehet.

A gyerekek között tölteni a mindennapjainkat áldás, kedvességükkel és szeretetükkel mindig emlékeztetnek bennünket arra, hogyan kellene a világban jelen lennünk keresztény emberként.

„Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennynek országába.” (Mt. 18:3)
Szabó Ingrid

Ahol a te kincsed van

„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.” (1 Timótheus 6:10)

Ha az elmúlt hetekben jelen volt az istentiszteletünkön, vagy követte az élő közvetítést, akkor talán feltűnő lehetett, hogy ebben a 2026-os évben többször esik szó az anyagiakról a hirdetések kapcsán, mint korábban 3-4 év alatt összesen. Nem számolva a 2024 márciusában megkezdett „A Biblia a pénzről” címet viselő 5 részes prédikációs sorozatot.

Ez nem azért van, mert a korábban idézet ige útjára lépett a gyülekezet vezetősége, a lelkipáztort is beleértve. Ez a mostani cikk, azért születik, hogy gyülekezetünk minden

tagja számára (aki elolvassa) bemutassa, mi teszi lehetővé, hogy közösségünk működni tudjon. Kivételesen, most nem elvont teológiai magasságokra török, hanem megmaradok a mindennapok rög-valóságánál. Beszéljünk kendőzetlenül az anyagiakról!

Az első fontos dolog, amit kiemelnék, az az, hogy a rendszerváltoztatást követően az addig egyházadóként ismert támogatása a gyülekezeteknek megváltozott. Azóta nem egyházadónak, hanem egyházfenntartói járuléknak nevezzük. És itt sokkal többről van szó, mint egy pusztán névcseréről. Az adót ugyanis, ahogy arra maga Jézus is utal (Máté 17:24-27), mindenki tartozik megfizetni. Az egyházfenntartói járulék befizetése ellenben önkéntes. Igaz, hogy a teljes jogú gyülekezeti tagság feltétele, de nem

„hajtják be” mindenkitől. Ezért is van az, hogy elmaradt a korábbi gyakorlat, mely szerint a presbiterok vagy a presbitérium által megbízott személyek, végig járták a gyülekezethez tartozókat és „begyűjtötték” az egyházadót, még azoktól is, akik talán soha nem lépték át a templom küszöbét.

A jelenlegi gyakorlat szerint, a gyülekezet, a hozzá tartozók ÖNKÉNTES felajánlásaiból működik. A gyülekezet költségvetését elfogadó presbitérium évenként, vagy szükség szerint, megállapít egy ajánlott összeget, ami szerint megvalósíthatóknak látja az adott évi működést. De ez csak egy ajánlás. Attól mind lefelé, mind felfelé el lehet és el is szoktak térni a gyülekezet tagjai. Viszont egyházi törvényeink szerint, csak az tekinthető teljes jogú (választó) tagnak, aki az adott évben is részt vállalt a gyülekezet anyagi terheinek a hordozásában. Ezért szaporodnak meg az egyházfenntartói járulék fizetésére vonatkozó kérések, felhívások év végén és év elején.

Rendkívül fontos kijelenteni, hogy minden téves elgondolással szemben, a Magyarországi Református Egyház gyülekezeteit, nem az állam tartja el. A működéshez és bérekhez szükséges anyagi források, a gyülekezeti tagok adományából folyik be a gyülekezet kasszájába. Amiről a hírekben hallunk, hogy ennyi, meg annyi milliárdot adott az állam az egyik-másik egyház részére valós információ, de ezek a pénzügyi források nem a gyülekezetek működését szolgálják, hanem a kiterjedt intézményrendszer működtetését. Ceglédre is évenként több mint 2 milliárd forint ilyen támogatás érkezik, melynek révén működtethető a Ceglédi Református Általános Iskola és Óvoda, a Török János Református Oktatási Központ, valamint a Molnár Mária Fogytékos Ápoló Gondozó Otthon. Így kapnak fizetést az intézményekben dolgozók és ebből a pénzből kell az intézmények megoldják a működésüket, fejlesztéseiket.

De ettől nekünk nem lesz pénzünk fűteni, világitani és fizetéseket adni. Azt egyedül a gyülekezeti tagjaink, és a hozzánk ellátoga-

tók adományából tudjuk megvalósítani. Gazdálkodásunk anyagi feltétele az egyházfenntartói járulékokon túl a perselybe elhelyezett adományok, a céladományok és az Isten dicsőségére fizetett adományok.

A 2025-ös évben az év során beérkezett adományok és a szükséges kifizetések között képződött közel 4 millió forintos különbözetet a korábbi évek tartalékából tudtuk kifizetni. Azért esik több szó mostanában a pénzügyi támogatás lehetőségéről, mert a presbitérium a költségvetés összeállításakor szembesült azzal, hogy a korábbi gyakorlattal már csak a 2026-os év lenne kivitelezhető.

Vagyis idén lépünk kell! Ez két lehetőséget hagyott számunkra. Az egyik a leépítés. Megköszönjük valakinek a munkáját, de a jövőben nem tartunk rá igényt. Mivel a gyülekezetnek csak 3 fizetett alkalmazottja van, ez lehet a temetőőr, a hivatalmazott vagy a lelkipásztor. Mivel mindhárom tisztséget elengedhetetlenül fontosnak tartjuk, ezért a másik utat választottuk. Igyekszünk a bevételeinket növelni.

Bízva abban, hogy működésünk a tagjaink lelki növekedését, gyarapodását szolgálja. Hogy a közösséghez tartozó egyén/család úgy érzi és gondolja, hogy kap a gyülekezethez tartozáson keresztül, azt kértük, hogy mindenki személyenként a bevételeinek (fizetés/nyugdíj) 1%-ával támogassa gyülekezetünket. Hisszük az ige valóságát: „Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.” (Máté 6:21)

Bízunk benne, hogy sokan lesznek olyanok, akik megfogadva ajánlásunkat juttatják el nekünk támogatásukat és így gyülekezetünk működtetése hosszú távon is megoldódik. Az idei év első két hónapja eddig nagyon biztató képet fest.

Célunk ezen összefoglaló megírásával az volt, hogy jogi kötelezettség helyett, a személyes döntés felelőssége/lehetősége lebegjen a gyülekezeti tagjaink szeme előtt. Adja Isten, hogy Molnár Mária szavai bennünk is visszhangozzanak: „Kiváltságom, hogy tehetem.”!

Szabó Árpád Csaba

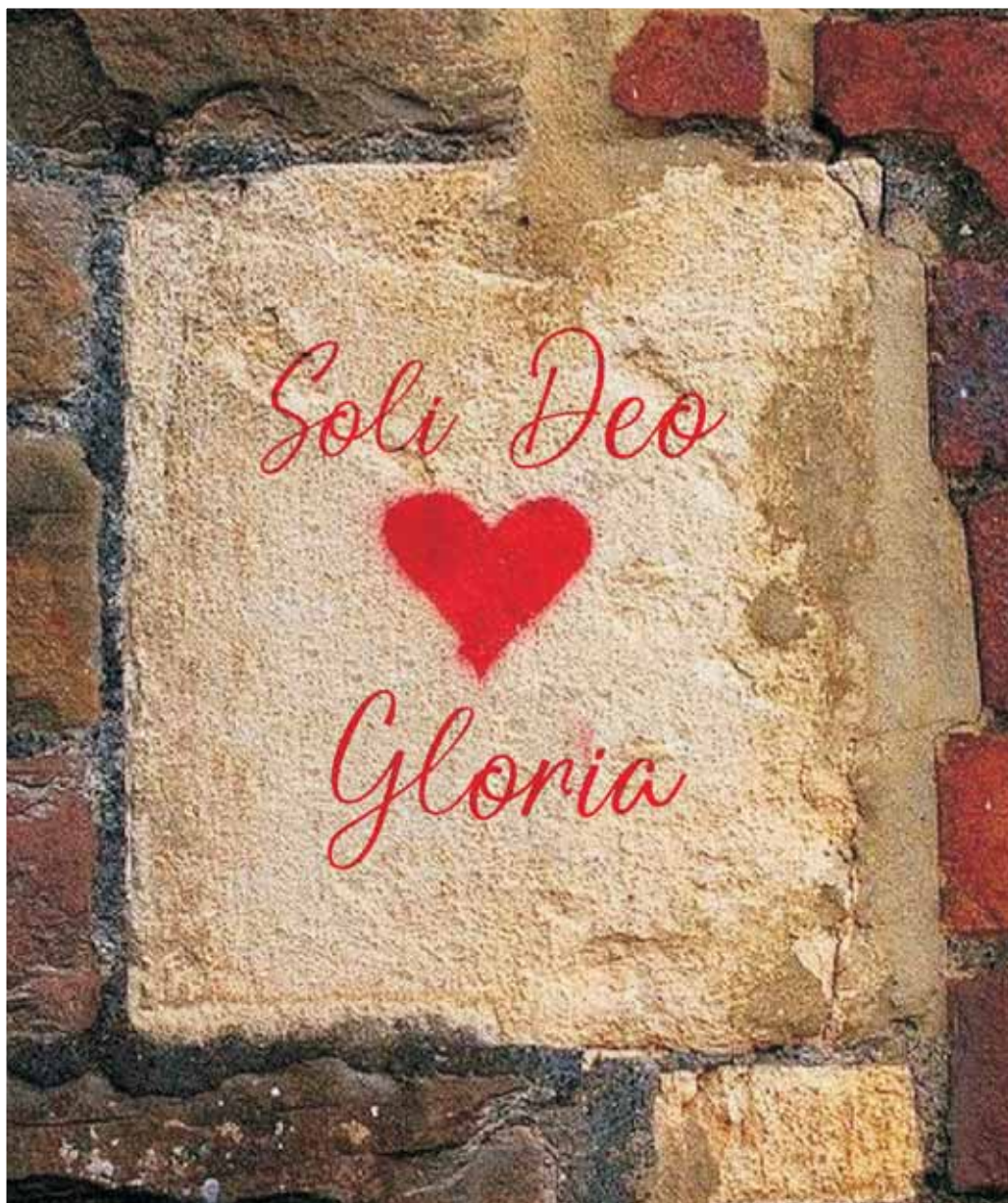
Egyházfenntartói járulékát, adományait bankkártyával és átutalással is fizetheti!

Átutalás esetén az alábbi számlaszámra várjuk befizetéseiket:

10403129-49574955-54561007 | C EGLÉD-FELSZEGI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

A közleményben ne felejtse el feltüntetni a befizető egyháztagnévét.

Köszönjük, hogy ily' módon is hozzájárul gyülekezetünk működéséhez!

Torony-iránt | Kiadja a Cegléd-Felszegi Református Egyházközség

Szerkesztette: Obrácz-Nagy Ágnes | Tördelte: Pásztor Zoltán

Fotók: Fehér Dániel, Obrácz-Nagy Ágnes, Szabó Boglárka

Megjelenik 300 példányban | ISSN 3004-2895 (nyomtatott) | ISSN 3057-918X (online)

ISTENTISZTELET:
vasárnap 9.00 óra